

Un prodigi de nens

La superdotació és una característica d'algunes persones que, encara que sembla un avantatge, moltes vegades pot arribar a constituir una greu dificultat per problemes d'adaptació social i un trastorn econòmic.

El nen superdotat és aquell que posseeix, en potència o en actuació manifesta, un nivell d'intel·ligència molt superior al que l'hauria de correspondre d'acord amb la seua edat cronològica. És un magnífic processador d'informació, té una gran capacitat d'aprenentatge i pot obtenir un bon rendiment en totes les àrees, si està adequadament motivat.

Però moltes vegades aquesta motivació no existeix, ja siga perquè els pares no se'n adonen de les inquietuds intel·lectuals dels seus fills o perquè els professors no mostren prou interès o estan poc preparats per atendre les necessitats específiques dels alumnes.

Xavier Agustí, cap del Servei d'Educació Especial i Su-

port Escolar de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència de la Generalitat valenciana, sosté que "és el mateix alumne el que ha d'aprendre a investigar i construir els seus coneixements a partir d'unes pautes que li marque el seu professor que, desgraciadament, moltes vegades no està prou preparat per a això".

Francesc Gaita, president de l'Associació Valenciana de Suport al Superdotat i Talentós (AVAST) i pare d'un nen superdotat, diu que la conselleria i l'AVAST coincideixen en el fet que "cal desenvolupar la capacitat intel·lectual que tenen aquests nens, però no en col·legis específics per a superdotats, sinó mitjançant la integració escolar".

Aquesta associació està formada per 70 pares que tenen

fills superdotats amb coeficients intel·lectuals que superen el 130, però, segons Gaita, "aquesta xifra és només la punta de l'iceberg".

Hi ha informes que diuen que el 3% de la població és superdotada, però, explica Gaita, "la major part de les vegades, si no els fas unes proves específiques, no ho arribes a saber".

La major part dels pares d'aquests nens està d'acord en la integració escolar perquè, com diu Simón Maeso, pare de Simón, un dels nens, "en col·legis específics es convertirien en una classe elitista intel·lectualment però inadaptada socialment i personalment".

SIMÓN I ELS SAURES

Simón té 10 anys. És un nen

molt obert i estimat pels seus amics. "Moltes vegades la gent et parla com si fores una cosa rara", comenta Simón, "però jo no em trobe diferent als meus amics, juguem a les mateixes coses i gairebé tots som de la mateixa edat".

Una de les grans passions de Simón és el món dels dinosaures. "No hi ha cap llibre a València sobre aquest tema que no tinga. Ha arribat a conèixer tot sobre la vida d'aquests animals, on vivien, quines coses menjaven, on dormien", ens va comentar sa mare.

Però moltes altres activitats també atrauen el seu interès. La lectura és, segons sa mare "una de les coses que més li agraden". Un llibre de narracions curtes de Conan Doyle i el llibre *Tradiciones Japone-*

sas, són dos dels tres o quatre llibres que actualment està llegint, perquè, segons diu son pare, "cada llibre, com a molt, li dura un parell de dies".

Una característica d'aquests nens és que tenen un afany constant d'aprenentatge, el que fa que els seus pares hagen d'estar informant-se contínuament per a poder donar-los resposta a les moltes qüestions que plantegen. "Has de passar-te el dia ampliant els teus coneixements", diu sa mare, "i és molt difícil, ja que moltes vegades et plantegen temes que a tu potser no se t'havien acudit mai".

Simón té, a més a més, una germana, Pilar, també considerada com a superdotada, que reconeix que no ha tingut mai problemes d'adaptació: "L'única diferència que jo he notat respecte als meus companys ha estat, de vegades, a l'hora d'estudiar, ja que pots assimilar les coses amb una major facilitat". En un àmbit on reconeixen ser "prou dolents" els dos germans és en l'esport, però, segons Pilar, "aquesta és una característica prou comuna en tots els superdotats".

ADRIÁN I L'UNIVERS

Adrián Soto, té 4 anys i començarà enguany 1er d'EGB. Els seus pares es van adonar que no era un nen "normal" perquè va començar a parlar massa prompte, quan tenia només uns mesos. "Jo veia que els fills dels meus veïns encara no parlaven quan tenien la seua edat", va dir sa mare mentre recordava com va començar tota aquesta experiència que, en gran part, "et fa canviar la vida", ja que, segons va explicar, "has d'aprendre contínuament, per respondre unes preguntes que no esperaries mai d'un nen de la seua edat".

La mare d'Adrián conta que des de molt petit ha estat un

Mozart.

ARXIU

Coeficients intel·lectuals d'homages genials

El doctor Cox va mesurar el coeficient intel·lectual d'un grup d'homages genials, mitjançant un detingut estudi de les seues obres i les seues biografies. La noció de coeficient intel·lectual va ser elaborada per Stern el 1912, per precisar el concepte d'edat mental de Binet. L'edat mental representa el nivell mitjà al qual arriben en els tests els subjectes de determinada edat cronològica. El coeficient intel·lectual s'obté de dividir l'edat mental per la cronològica i multiplicar el resultat per 100. El coeficient d'una persona normal és 100. Quan va de 110 a 120, la intel·ligència es pot considerar com brillant. De 120 a 140, intel·ligència superior. De 140 a 160 estan considerats superdotats i de 160 endavant, genis. Per sota de 100, hi ha els poc intel·ligents: de 80 a 90, els lleugerament insuficients de 70 a 80, els retardats mentals: de 50 a 60, retardats greus: De 25 a 50, imbècils, i de 0 a 25, idiotes.

La mitjana a què arriba aquest grup de persones supera els 170 punts.

Napoleó.....	145
Rembrandt.....	155
Franklin.....	160
Mozart.....	165
Kant.....	175
Leonardo da Vinci.....	180
Descartes.....	180
Newton.....	190
Voltaire.....	190
Goethe.....	210

C.I. mitjà..... 172

gran observador, molt interessat sempre en les coses que li envoltaven." Quan tenia 2 anys se sabia les marques de tots els cotxes que veia pel carrer", explica sa mare, "i això només de veure'ls un parell de vegades anunciats per televisió".

Amb només dos anys, Adrián se sabia les vocals, la seua adreça, el seu nom complet. Al col·legi estaven un poc estranyats en veure que un nen de dos anys sabia tots els colors i els diferenciava perfectament. I, el més estrany, amb dos anys, és que

sabia perfectament quina era la mà dreta i quina l'esquerra. Els pares d'Adrián, juntament amb els professors, van decidir portar al nen al psicòleg perquè el veien massa intel·ligent per a la seua edat i perquè pensaven que s'avorria molt al col·legi.

"Adrián donava la impressió d'estar poc motivat per les classes", diu sa mare, "i això va ser perquè es despistava i s'avorria acabava molt abans que els altres tot allò que manava el professor".

En canvi, hi ha temes en què està molt interessat, com són el cos humà i l'univers, però diu sa mare que és "en l'única cosa on sembla un nen més major". "Per a tota la resta", afirma, "és un nen petit, i fa les mateixes coses que qualsevol altre nen de dos anys". Per entretenir-se, Adrián llig contes, juga amb jocs didàctics o veu dibuixos a la televisió.

Tots els pares de nens superdotats coincideixen que els seus fills, normalment, mostren comportaments molt semblants als dels nens amb edats similars.

D'altra banda, un tema que preocupa molt els pares dels nens superdotats és l'econòmic. Tots estan d'acord a afirmar que les necessitats econòmiques que plantegen aquests nens són molt elevades, ja que, comenten, "si no vols limitar el seu potencial intel·lectual, has de comprar molts llibres sobre temes específics i els has d'apuntar a cursos d'acadèmies privades que costen molts diners, ja siga informàtica, piano o qualsevol altre". Es queixen de no rebre cap ajuda oficial pels seus fills, i demanen que l'"educació especial" s'encarregue d'integrar, tant els nens que mostren deficiències, com els que tenen una intel·ligència superior a la mitjana.

Maribel López